

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/2265-3/2017
Érkezett:	2018 FEBR 08.
Példány:	1
Melléklet:	0 db
Kezelőiroda:	<i>Uu</i>

Hiv.sz: IV/2265-1/2017.

*Dr. Bitskey Botond úrnak,
főtitkár*

Alkotmánybíróság

Budapest, II.

Donáti u. 35-45.

Levélcím: 1535 Budapest, Pf: 773

Tisztelt Főtitkár Úr!

1. A fenti számú, 2018. január 4-én kelt levelében tájékoztatott arról, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27.§-a alapján milyen esetben van lehetőség alkotmányjogi panasz benyújtására, valamint az Abtv. 52.§ (1) bekezdése és 52.§ (1b) bekezdése felhívásával közölte, hogy a „beadvány hiányos, mert nem tartalmaz kellő, alkotmányossági szempontú indokolást arra nézve, hogy a támadott jogszabályi rendelkezések és bírói döntések miért és mennyiben sértik az Alaptörvényben biztosított és az indítványban hivatkozott jogaimat.

Kifejtette, hogy az alkotmányjogi panaszban az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésére és XXVIII. cikk (1) bekezdésére hivatkoztam, azonban a sérelmezett bírói döntéssel szemben túlnyomóan törvényességi és nem alkotmányossági kifogásokat hoztam fel, azonban felhívta a figyelmemet arra, hogy az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdése és (2) bekezdés d) pontja értelmében - a bírói döntésnek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe

Ebből következően az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre a bíróságok tevékenységének, így a bizonyítási eljárás lefolytatásának, a tényállás megállapításának felülbírálatára. Feladata az Alaptörvényben biztosított jogok védelme.

Felhívott arra, hogy az indítványomat 30 napon belül kiegészíthetem és a jelzett hiányosságokat pótoljam, mivel érdemi alkotmánybírói eljárás megindítására csak akkor van lehetőség, ha a hiánypótlás maradéktalanul megfelel az Abtv. 52.§ (1) és (4) bekezdésében foglaltaknak.

2. Köszönöm a lehetőséget, hogy az alkotmányjogi panaszomat kiegészíthetem.

Egyelőre nem tudtam az indítvány kiegészítéséhez megfelelő jogi képviselőt megbízni (bár erről még nem mondtam le); azonban a biztosított 30 napos határidő közeli lejártára tekintettel a hiánypótlási kötelezettségemnek - mások jogi tanácsát kikérve - személyesen teszek eleget az Alkotmánybíróság honlapján közzétett úrlapok adattartalmának figyelembe vételével.

Az ügyben előterjesztett alkotmányjogi panaszok

Kérem Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 27.§-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszom alapján állapítsa meg a *kötelező gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2009. évi LXII. törvény 34. § (1) bekezdés d) és e) pontjának* Alaptörvény-ellenességét és az Abtv. 43.§-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

A megsemmisíteni indítványozott jogszabályi rendelkezés a következő:

[...]

d) a vezetőtől, ha a gépjármű vezetésére jogosító engedéllyel nem rendelkezett, illetve bármely biztosítottól, ha a gépjármű vezetését ilyen személynek adta át, kivéve, ha bizonyítja, hogy a gépjárművet engedéllyel vezető esetében a gépjárművezetői engedély meglétét alapos okból feltételezte;

e) az üzemben tartótól, ha a balesetet a gépjármű súlyosan elhanyagolt műszaki állapota okozta.”

[...]

Kérem továbbá Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszom alapján állapítsa meg a **Barcsi Járásbíróság P.20.202/2016/13-I. sorszámú ítélete és a Kaposvári Törvényszék 1. Pf. 20.928/2017/3. sorszámú ítélete**, mint az ügy érdemében hozott bírói döntések Alaptörvény-ellenességét és az Abtv. 41.§-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Indokolás:

I. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

3. A 2017. december 7-én kelt alkotmányjogi panasz indítványomban részletesen előadtam a pertörténetet, és közöltem Tisztelt Alkotmánybírósággal, hogy a rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítettem a fellebbezéssel, felülvizsgálati kérelem előterjesztésére pedig nem volt törvényes lehetőség az ügyben.

Véleményem szerint az alkotmányjogi panaszokat a törvényes határidőben (60 napon belül) nyújtottam be.

Az ügyben érintett vagyok, mivel az I-II. fokú ítélet velem szemben rendelkezést tartalmaz.

II. Az Alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

4. Az alkotmányjogi panaszomban megjelöltem azokat az alaptörvény-beli rendelkezéseket, amelyekre a jogszabályi rendelkezés és az I-II. fokú bírósági ítélet megsemmisítését alapítom.

Ezek jogi tartalma a következő:

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Ezeket a rendelkezéseket az Alaptörvény R. cikk és 28. cikk alapján az eljáró bíróságoknak is figyelembe kellett volna venniük.

A) A bírósági eljárások és ítéletek Alaptörvény-ellenességével kapcsolatos indokolás

5. A 2017. december 7-én kelt beadványomban a bírósági eljárásokat és ítéleteket az alábbiak miatt sérelmeztem alkotmányossági tekintetben:

a) A [REDACTED]-nak, velem, mint az egyik alperessel szemben fennálló, a 2009. évi LXII. törvény 34. §-a szerinti „Visszkereset” tekintetében azokat a károkat érvényesítheti, amelyeket az alperesek ténylegesen a [REDACTED] (továbbiakban: [REDACTED]) károsultnak a bekövetkezett balesettel összefüggésben okoztak. A [REDACTED] mint felperes keresete tehát nem kártérítésre irányult – mint ahogy ezt az I-II. fokú bíróságok az eljárásban és a határozataikban feltüntették -, hanem **megtérítési igény tekintetében** került előterjesztésre.

A [REDACTED] a [REDACTED] részére a kártérítési igényt a régi Ptk. 345-346. §-a alapján bírálhatta volna el, és állapíthatta volna meg

b) A [REDACTED]-szal szemben a jogi képviselő nélkül eljáró alpereseket tehát **ki kellett volna a bíróságnak a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján oktatni** a régi Ptk. 345.§ (2) bekezdésében és a régi Ptk. 346.§-ában foglaltakra, és **fel kellett volna hívni a bizonyítékaik előterjesztése.**

Mindezt különösen arra tekintettel meg kellett volna az első fokú bíróságnak tennie, hogy a első nyilatkozatukban **az alperesek a kereset elutasítását kérte.** Majd később a jogalapot nem vitatták, ez azonban nem minősül a kereset jogalapja elismerésének.

c) Az alperesek nyilatkozatai a kártérítési összegszerűség részbeni elismerésében arra utaltak, hogy **az alperesek nem értettek egyet a [REDACTED] által a [REDACTED]-nek kifizetett teljes kártérítéssel, és azt vitatták.**

Az eljáró bíróságok azonban érdemi vizsgálat nélkül elfogadták a [REDACTED] által a [REDACTED]-nak kifizetett kárt, holott ennek kifizetése előtt a kártérítési igény tekintetében az alperesek nem ismerhették meg a kártérítési összeg elemeit, azok felmerülésének jogcímeit.

A tulajdonjog sérelme körében tehát az I.r. alperes indítványozó azt kifogásolja, hogy a [REDACTED] által a [REDACTED]nak kifizetett kártérítési összeget úgy tekintette, hogy azt az alperes a

perben nem vitathatja, a bíróság annak bizonyítását a [REDACTED] részéről az alperes kifogása és vitatása ellenére nem követelte meg. Ennek elmulasztása sérti a tisztességes és pártatlan eljáráshoz való jogát az indítványozó alperesnek. A tulajdonjoghoz való jogát pedig azért, mert megalapozott és törvényes bírósági ítélet nélkül ezt az összeget az I.r. alperes vagyonából kivonja.

A II. fokú bíróság a fellebbezésben foglalt ezen kifogást azonban érdemben szintén nem vizsgálta, bár az első fokú eljárásban megvalósított, bizonyítottság hiányából fakadó eljárási szabálysértés miatt az első fokú ítéletnek a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésének lett volna helye. A hatályon kívül helyezés elmaradása sérti az alperes indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát.

d) A baleset bekövetkezése során az I. alperes indítványozó álláspontja szerint – az alperesek tekintetében – nem a veszélyes üzemek működésére vonatkozó szabályok voltak irányadók.

Ennek az I. r. alperes [REDACTED]-val szembeni kártérítési felelőssége – és így tulajdonhoz való joga - tekintetében is kiemelkedő jelentősége van. A polgár vagyonának jogerős bírósági ítélettel történő törvényes elvonása a kártérítési felelősség szabályai szerint nem sérti a tulajdonhoz való jogát. Ha azonban ez az eljárási és anyagi jogi szabályok megsértésével, Alaptörvénybe ütköző módon kerül sor, az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjog sérelme áll be.

A gépjármű tulajdonosa tehát amely a vasúti átjáróban a [REDACTED] szerint a balesett kizárólagosan okozta, nem az indítványozó I. r. alperes volt.

A gépjármű II. r. alperes üzemeltető tulajdonát képezte, amely gépjármű a földút és vasút kereszteződésében, a vasúton vesztegelt, és így a [REDACTED] tulajdonát képező mozdony a gépkocsiba ütközött. A balesetnél II. r. alperes nem volt jelen, az I. r. alperes a baleset következtében szintén megsérült.

Az I.r. alperes indítványozó szerint a baleset bekövetkezésében, és azzal összefüggésben a MÁV-ot ért tényleges kár jogalapja és összegszerűsége tekintetében semmilyen oksági összefüggése nem volt, hogy az I. r. alperes a járművezetéstől eltiltás hatálya alatt áll, illetve hogy a II. r. alperes tulajdonát képező gépkocsinak a műszaki érvényességi engedélye lejárt.

Az első fokú bíróság azonban nem vizsgálta és a [REDACTED] felperestől **nem követelte meg annak bizonyítását, hogy a vasúti pályán haladó mozdony vezetője az ütközést miért nem tudta fékezéssel, lassítással vagy megállással a baleset bekövetkezését elkerülni.**

E tekintetben az **I. r. alperessel szemben 1 rb. közlekedés biztonsága elleni vétség**, a polgári perben megvalósított [REDACTED] visszkövetelés eldöntésére nem volt alkalmas.

Az I.r. alperesnek a kártérítési felelősségét a [REDACTED]-szal szemben vitató nyilatkozatára tekintettel a [REDACTED]-nak a polgári perben bizonyítania kellett volna, hogy a kárt az I. r. alperes okozta [REDACTED]-nak. Erre azonban bizonyítási eljárás hiányában nem került sor. I.r. alperes indítványozó álláspontja szerint a tulajdonhoz való jogát és a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát sértette az a tény, hogy a perben eljáró bíróság úgy marasztalt engem, mint a nem üzemeltető jogállással rendelkező gépjármű vezetőjét közvetlenül a [REDACTED] javára, hogy az alapjogviszonyban a [REDACTED] által a [REDACTED] javára megállapított és kifizetett kártérítési összeg helytállóságát a [REDACTED] az ellenem indított perben nem bizonyította.

e) Az I. r. alperes indítványozó álláspontja szerint az alperesek a teljes kárért nem felelnek, mivel a régi Ptk. 345.§ (2) bekezdése, illetve 346. § (1) bekezdése az alperesek kártérítési felelősségét kizárja, illetve korlátozza. Erre tekintettel az I-II. fokú bíróság tévedett, amikor a [REDACTED] felperes „visszkereset” igénye alapján a teljes kárt az alperesekkel szemben megítélte. A [REDACTED] felperes kizárólag olyan visszkereseti igény megtérítését követelhette volna, mint amelyért az alperesek – biztosítási jogviszony hiányában is – a [REDACTED] javára felelősök lehetnének.

Az I.r. alperes kártérítési felelőssége így az első fokú bíróság által megállapított – hiányos tényállás alapján (amely a [REDACTED] mozdonyvezetőjének a baleset bekövetkezésével összefüggő körülményeit nem vizsgálta, és nem állapította meg) nem áll fenn. Éppen ezért a [REDACTED] felperesnek a [REDACTED] részére megállapított és kifizetett kárra vetített 10 %-os kezelési költsége felszámítása visszkereseti igényként sem érvényesíthető.

Az első fokú bíróság ítéletének ténybeli és jogi indokolása az alperesek marasztalásával érintett kárösszeg tekintetében hiányos, mivel adós marad annak megállapításával, hogy a 2009. évi LXII. törvény 34. § (1) bekezdésének mely alpontja alapján áll fenn az alperesek megtérítési kötelezettsége. Erre tekintettel a kártérítési (helyesen megtérítési) felelősség jogi indokolásának hiányában az első fokú bíróság ítélete tisztességes eljárás keretében hozott ítéletnek nem minősíthető, ezen okból sem.

A tisztességes tárgyaláshoz való jog alapvető követelménye, hogy a bíróság a hozott ítélet tekintetében a megállapított tényállás és a hozott döntés jogi indokai tekintetében is indokolást tartalmazzon. Ez az indokolás a feltétele annak, hogy a fél az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jog tekintetében az első fokú ítélettel szemben a fellebbezésében kifejtthesse azokat az ellenvetéseit, hogy az ítélet miért nem felel meg a(z) (eljárási és anyagi) jogszabályi rendelkezéseknek. Indokolás hiányában nem lehet tisztességes bírósági eljárásról és hatékony jogorvoslatról beszélni.

Az I.r. alperesnek erre tekintettel a fellebbezésében valamennyi a 2009. évi LXII. törvény (Tv.) 34. § (1) bekezdésében foglalt esetkorre ki kellett térnie. A Tv. 34. § (1) bekezdés a) pontjára nincs semmilyen adat (azaz, hogy az I. r. alperes a gépkocsit a II. r. alperes engedélye nélkül használta volna). A Tv. 34. § (1) bekezdés b) pontja szerinti felelősség pedig abban az esetben állapítható meg, ha a „jogellenesség és szándékosság” együttesen áll fenn. Erre semmilyen bizonyíték nem volt.

A [REDACTED] felperes „Visszkereset”-i igénye a 34. § (1) bekezdés d) és e) pontjában foglalt felelősségi szabály alapján sem állapítható meg, mivel e hiányosságok nem álltak okozati összefüggésben a bekövetkezett balesettel. A gépjármű ugyanis álló, nem üzemelő helyzetben volt, amikor a mozdony vele ütközött.

Az első fokú ítéletben sommásan felhívott Tv. 34. § (1) bekezdése alkalmatlan volt az első fokú ítélet jogi indokolására, nemcsak amiatt, hogy az első fokú bíróság nem jelölte meg az (1) bekezdés pontjait, hanem azon okból sem, hogy a tisztességes eljárás megkövetelte volna az első fokú ítéletben ennek megfelelő (történeti) tényállás megállapítását és rögzítését, amelyre nem került sor.

f) A II. fokú bíróság a fellebbezésében foglaltakat figyelmen kívül hagyta. A II. fokú bíróság az ítéletében nem foglalkozott azzal, hogy a kártérítési igény a régi Ptk. 345. § (2) bekezdése és 346. §-a hatálya alá tartozik és az első fokú bíróság az alpereseket elmulasztotta a bizonyítási kötelezettségükről, lehetőségükről tájékoztatni.

A II. fokú bíróság – az I.r. alperes fellebbezésében foglaltakra – kizárólag azzal kapcsolatban reagált, hogy megállapította, hogy **az alperesek a 2009. évi LXII. törvény 34. § (1) bekezdés d) és e) pontja szerint kötelesek helyt állni**. A többi fellebbezésben foglalt érvet figyelmen kívül hagyta, így indítványozó álláspontja szerint a II. fokú bíróság mivel nem tett eleget indokolási kötelezettségének, az indítványozónak a tisztességes eljáráshoz való jogát a II. fokú bíróság megsértette.

A II. fokú bíróság kiemelte, hogy a 34.§ (1) bekezdése nem követeli meg az okozati összefüggést az a)-g) pontokban írt hiány és a kár bekövetkezése között. *Az a-g) pontban felsorolt hiányosságok önmagukban megalapozzák a felperesi igényt.* Utalt arra, hogy az I. r. alperes felelősségét a baleset bekövetkezésében a Barcsi Járásbíróság 1. B.10/2015/11-I. számú ítéletével megállapította, az összezszerűséget pedig felperes okirattal bizonyította. A másodfokú bíróság hivatalból történt észlelése alapján – mivel a kamatfizetés kezdő időpontjáról az első fokú bíróság ítélete nem rendelkezett, az „elsőfokú bíróság ítéletét pontosította.”

Mindezek a körülmények sértik az I. r. alperes indítványozónak a tisztességes és pártatlan bírósági eljáráshoz való alapvető jogát. Indítványozó álláspontja szerint az I. fokú bíróság indokolási kötelezettségét a II. fokú bíróság a jogi indokolás tekintetében nem veheti át, hiszen ebben az esetben ténylegesen csak I. fokú volt a bírósági eljárás, s a II. fokon eljáró Kaposvári Törvényszék döntött a felperes keresetének jogalapjáról. Az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt így az első fokú ítéletet a II. fokú bíróságnak hatályon kívül kellett volna helyeznie és az első fokú bíróságot újabb eljárásra és új határozat hozatalára kellett volna utasítania.

A tisztességes eljárás sérelmet szenvedett az I-II. fokú eljárásban, mert a bíróságok tényállást nem állapított meg arra vonatkozóan, hogy az I. és II. r. alperesek közül kinek, milyen cselekménye (mulasztása) feleltethető meg a Tv. 34. § (1) bekezdése visszkereseti jogcímeinek. Mivel az I.r. alperes nem volt a gépjármű üzembentartója a 34. § (1) bekezdés e) pontja alapján megtérítési igénye nem volt megállapítható. Mivel az I.r. alperes nem volt a gépjármű tulajdonosa, a 34. § (1) bekezdés d) pontja is a II. r. alperes felelősségét megalapozó bírói ítélet vonatkozásában merülhet fel.

A pártatlanság követelményét sértette, hogy a II. fokú bíróság – a felperes fellebbezése hiányában – hivatalból az alperesekre terheltén megállapította a kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját. A nem tisztességes eljárás nemcsak ebben áll, hanem abban is, hogy a II. fokú bíróság – fellebbezés hiányában – elvonta az I. fokú bíróság hatáskörét az ítélet kiegészítése tekintetében. Ugyanis ha a felperesnek kamatigénye volt a kártérítési összeg után, akkor ebben a kérdésben az I. fokú bíróságnak kellett volna döntenie, ha pedig ebben nem döntött hivatalból vagy a felperes kérelmére a Pp. 255. § (1) bekezdése alapján az ítélet tárgyaláson való kiegészítésének lett volna helye.

Indítványozó véleménye szerint a tisztességes tárgyaláshoz való jogát sértette a II. fokú bíróságnak ez a döntése.

g) Alkotmányossági tekintetben azt sérelmezem, hogy az I-II. fokú bíróságok nem jártak el pártatlanul, és nem vizsgálták ki az ügyet abból a szempontból, hogy a [REDACTED] által a [REDACTED]-nak beadott kárigény megalapozott volt-e, és az teljes egészében alpereseket terheli-e; vagy pedig abban [REDACTED]-nak is felelőssége van, hogy a baleset bekövetkezett és az adott kár a [REDACTED] járművében bekövetkezett.

Ismételten hangsúlyozom, hogy sérti a tulajdonhoz való jogomat, hogy olyan tartozást kell a [REDACTED]-nak megfizetnem, amelyért egyrészt nem én vagyok a felelős teljes egészében, mivel

a [REDACTED]-ot is felelősség terheli a bekövetkezett balesetben, másrészt olyan körülményekre hivatkozással követeli ezt a [REDACTED] tőlem a [REDACTED]-nak megfizetett biztosítási összeget, amely nincs okozati összefüggésben - a II. fokú bíróság álláspontja szerint is - a 2009. évi LXII. törvény 34. § (1) bekezdés a)-g) pontjában foglalt hiányosságokkal.

Véleményem szerint nem terhelhet nagyobb felelősség engem a kötelező felelősségi biztosítás alapján, mintha a kárt közvetlenül a károsultnak a Ptk. alapján fizetném meg. Ezzel kapcsolatban hivatkozom arra, hogy ezért nem tartom helyénvalóan elfogadhatónak a [REDACTED]-nak kifizetett 100 %-os kártérítésnek további 10 %-os mértékkel történő megemelését, és az így emelt összeggel az alperesekre terhelését.

A régi Ptk. alapján pedig úgy vélem, hogy a kár bekövetkezésében a [REDACTED]-ot is felelősség terheli, nem beszélve arról, hogy az én káromat senki nem térítette meg. E tekintetben egyik bíróság sem szolgáltatott indokot arra, hogy a [REDACTED]-nak megfizetett 265.211,- Ft kártérítésen felül mi volt a jogalapja a [REDACTED] által felszámított 10 %-os 26.521,- Ft kezelési költségnek, amikor az adott tevékenység a [REDACTED]-nak jogszabályban foglalt feladata. Sem a 2009. évi LXII. törvény (Tv.) sem pedig - az I.r. alperesre irányadó - más jogszabály nem rendelkezik arról, hogy a 10 % felszámíthatóságáról a biztosító által kifizetett összeg tekintetében nem rendelkezik, ezért annak megállapítására és az alperesek marasztalására nem volt törvényes lehetőség.

Sőt a Tv. 34. § (1) bekezdésének bevezető rendelkezése kifejezett rendelkezést tartalmaz arra, miszerint a [REDACTED] az általa kifizetett kártérítési összeg megtérítését követelheti! **Tisztességtelen volt tehát erre tekintettel az I-II. fokú bíróságok részéről a [REDACTED] által felszámított 10 %-os kezelési költségnek, 26.521,- Ft-nak - jogellenesen - az alperesekre terhelése. A tulajdonhoz való jogomat is sérti a 10 % kezelési költség felszámítása, amelyet a törvény nem enged meg, mégis a bíróságok ezen összeget velem szemben megítélték.**

A tisztességes eljárás sérelmét jelenti mindez, mert a bíróság jogszabályi rendelkezés hiányában, a törvényi rendelkezéssel szemben, önkényesen ítélte meg a [REDACTED]-t nem illető kárelemként a 10 %-ot, amelyet a [REDACTED]-nak ki sem fizetett. [Lásd az 20/2017. AB határozatot].

h) A baleset bekövetkezésének semmilyen összefüggése nincs azzal, hogy a vasúti pálya milyen jelzőtáblákkal van biztosítva, mivel a gépkocsi műszaki okból állt meg az átjáróban, és ezzel összefüggésben következett be a baleset. E körben indokolatlanul vette figyelembe az I-II. fokú bíróság a büntető ítéletet, amely nem vitásan a közlekedés biztonsága elleni vétségben állapította meg a bűnösséget, azon nem a balesettel összefüggésben bekövetkezett közúti baleset okozásának vétségében.

Tehát a büntető bíróság ítéletét nem lehetett volna a [REDACTED] visszkereseti igényének elbírálásánál ügydöntő határozatnak tekinteni. Fokozottan kellett volna e tekintetben érvényesítenie az eljárt bíróságoknak az 1952. évi III. törvény (Pp.) 4.§-ában foglalt feladatát. miszerint

A bíróságoknak tehát a [REDACTED] visszkereseti igényére alapított kereseti kérelmét a polgári perben önállóan kellett volna elbírálniuk. Az eljárt bíróságok nem voltak véleményem szerint pártatlanok, mivel a II. fokú bíróság is a büntető bíróság által az alperesi elítélést emelte ki az indokolásában, valamint a [REDACTED] kérelme nélkül egészítette ki az első fokú ítéletet a kamatfizetés kezdő időpontjával. Mindezek sértik a tisztességes eljáráshoz való jogomat is.

A [REDACTED]-ot ért kár pedig álláspontom szerint a perben kétséget kizáróan nem volt bizonyított, mivel a Trabanttal való ütközés azt nem feltétlenül idézte elő. Abban az eljárásban, amelyben

a MÁV kártérítési igényét a [REDACTED] elismerte és megtérítette nem vettem részt, nem tudtam nyilatkozatot tenni, így azt csak az ellenem folyó visszkereset során ismertem meg.

Erre tekintettel a bíróság tisztességes eljárását az jelentette volna, ha a [REDACTED]-tól megköveteli a kár bizonyítását. Ehhez a [REDACTED] részére történt kifizetési iratok úgy vélem nem voltak elégségesek, amelyre a II. fokú bíróság az ítéletét alapította. Az I. fokú bíróság pedig nem oktatott ki a perben a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a [REDACTED] kártérítési igényével kapcsolatos védekezéssel kapcsolatban.

Mindezek sértik a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogomat.

B) A jogszabályi rendelkezés Alaptörvény ellenességének indokolása

6. A 2009. évi LXII. törvény 34. § (1) bekezdése d) és e) pontja – amelyre a II. fokú bíróság az első fokú bíróság helybenhagyó rendelkezését alapította – az alábbiakat tartalmazza:

„Visszkereset

*34. § (1) A biztosító, a Nemzeti Iroda, valamint a 36. § (6) bekezdésében meghatározott esetben a Kártalanítási Számla kezelője az általa kifizetett kártérítési összeg megtérítését követelheti:
[...]*

d) a vezetőtől, ha a gépjármű vezetésére jogosító engedéllyel nem rendelkezett, illetve bármely biztosítottól, ha a gépjármű vezetését ilyen személynek adta át, kivéve, ha bizonyítja, hogy a gépjárművet engedéllyel vezető esetében a gépjárművezetői engedély meglétét alapos okból feltételezte;

e) az üzemben tartótól, ha a balesetet a gépjármű súlyosan elhanyagolt műszaki állapota okozta;

[...]

(2) Ha a biztosított az (1) bekezdés c) és d) pontjában, valamint a vezető az f) pontban felsorolt esetekben köteles a megtérítésre, a teljesített szolgáltatások keretei között egy biztosítási eseménnyel kapcsolatban a biztosító, a Nemzeti Iroda, valamint a Kártalanítási Számla kezelője legfeljebb 1,5 millió Ft-ig érvényesítheti követelését.

(3) Ha az üzemben tartó az (1) bekezdés e) pontjában meghatározott esetben köteles a megtérítésre, a teljesített szolgáltatások keretei között egy biztosítási eseménnyel kapcsolatban a biztosító, a Nemzeti Iroda, valamint a Kártalanítási Számla kezelője legfeljebb 750 ezer Ft-ig érvényesítheti követelését.

7) Fenti jogszabályi rendelkezésből alkotmányossági szempontból az alábbiak állapíthatók meg.

a) Megállapítható, hogy az I. r. alperesként – mint fellebbező – nem minősültem üzemben tartónak [Lásd a 34. § (1) bekezdés e) pontja], tehát az I. fokú ítéletet az énrám vonatkozó részében nem lehetett volna e jogszabályi rendelkezéssel helyben hagyni.

A tisztességes és igazságos bírósági eljárást a jogszabályi rendelkezés sérti, mivel olyan jogszabály alkalmazott a Kaposvári Törvényszék az I. r. alperesre, amely ténybeli alapoknak és körülményeknek az I. r. alperes nem volt megfeleltethető.

b) A baleset nem a gépjármű vezetésével összefüggésben, azzal kapcsolatosan következett be, hanem azon kívüli, a jármű álló helyzetében, így a visszakereseti igény tekintetében összefüggés nem állt fenn a bekövetkezett [REDACTED] kárigeny és a között, hogy én nem rendelkeztem gépjármű vezetői engedéllyel.

E tekintetben alkotmányossági szempontból téves a II. fokú bíróság azon álláspontja, hogy a bekövetkezett baleset és a Tv. 34. § (1) bekezdésében felsorolt „visszkereset” előterjesztéséhez való jog érvényesítése között ne kellene a káresemény bekövetkezése között oksági kapcsolatnak lennie.

Úgy vélem, hogy mivel a 2009. évi LXII. törvény 34. §-ában a törvény a [REDACTED] megtérítési igényét a „Visszkereset” cím alatt tartalmazza, az ott feltüntetett esetkör csak abban az esetben irányadó, ha az esetkörben foglalt tények és a baleset bekövetkezése között – nevezetesen, hogy a biztosítónak a kárt okozó kártérítési kötelezettségéért a károsulttal szemben helyt kellett állnia – az okozatai összefüggés fennáll.

Az I-II. fokú bíróság ezt az okozatosságot figyelmen kívül hagyta, nem értékelte, holott a törvény szövegéből is következik.

Utal a körben I. r. alperes indítványozó arra, hogy a [REDACTED] ot ért kár nem azzal függött össze, hogy nem rendelkeztem vezetői engedéllyel, és ez által balesetet okoztam, amelyből kár keletkezett, hanem azzal, hogy a gépjármű leállt és a vonat közeledése előtt azt nem tudtam az útról eltávolítani, a gépjárműnek pedig nem voltam az üzembentartója.

Minderre tekintettel a II. fokú bíróság jogerős ítéletében alkalmazott 2009. évi LXII. törvény 34. § (1) bekezdésének d) és e) pontja – okozati összefüggés megkövetelése hiányában - sérti a tulajdonhoz való jogomat, mert olyan körülmény tekintetében is visszkereseti követelést tesz lehetővé - szankcionálásképpen - a biztosítónak, amely körülmény fennállása nincs összefüggésben az okozott balesettel. Erre tekintettel kérem a 2009. évi LXII. törvény 34. § d) és e) pontjában foglalt jogszabályi rendelkezés megsemmisítését.

A törvényi rendelkezés megsemmisítésével kapcsolatban I. r. alperes utal arra, hogy a gépjármű kötelező felelősségbiztosítás lényege az, hogy a kárt okozó gépjármű üzembentartója által üzemeltetett gépjárművel okozott balesetben harmadik személyeknek (a személyükben vagy dolgaiban) okozott kár feltétlenül - a Biztosító közreműködése útján - megtérüljön. [Lásd a Ptk. 345. § (2) bekezdése, Ptk. 346. §-a].

Ennek érdekében kell a gépjármű üzemben tartójának kötelező jelleggel biztosítási díjat fizetnie, amelyből a károkat a biztosító megtéríti.

A károkozással járó társadalmi teher igazságos megosztása érdekében nem kifogásolható olyan felelősségi szabályok megalkotása, amely a károkozást előidéző személyt – az érintett személy károkozástól való visszatartása és a közlekedési szabályok betartása érdekében – a felelősségbiztosító által a károsultnak megfizetett biztosítási összeg kifizetésére kötelezi, és erre a felelősségbiztosító számára megtérítési igény érvényesítését (visszakereset előterjesztését) teszi lehetővé a károkat előidéző számára.

Az I. r. alperes álláspontja szerint azonban ez nem lehet olyan megtérítési eseteknek a törvényhozó által való előírása, amely a bekövetkezett – és a felelősségbiztosító által (a károkozó helyett) a károsultnak megtérített kárral - nincs okozati összefüggésben.

Mivel a Tv. 34. § (1) bekezdés d) és e) pontja nem írja elő az okozati összefüggési kapcsolatot a bekövetkezett káreseménnyel a felelősségbiztosító számára a visszkereseti igény érvényesítésének feltételeként (és a jogerős bírósági ítéletben a Kaposvári Törvényszék is erre az álláspontra helyezkedett) a megtérítési igény önkényes!

Az ott megjelölt érintett személyek tulajdonának elvonását alkotmányjogilag értékelhető cél és azonnali kártalanítás nélkül - az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésébe ütköző módon - vonja el azáltal, hogy velük szemben - így mint ahogy ez az I. r. alperessel szemben is megtörtént -

megtérítési igényt biztosít; valamint nincs összefüggésben a Ptk-ban foglalt, a veszélyes üzemek működtetésével összefüggésben fennálló kártérítési felelősséggel.
Erre tekintettel kérem az érintett perben alkalmazott, fentiekben megjelölt jogszabályi rendelkezés Alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, és a bírósági eljárásból a megsemmisítésre kerülő jogszabály alkalmazásának kizárását.

III. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

A 2017. december 7-én kelt beadványomban kérte a kapcsolódó bírósági iratok beszerzését is, amely kérelmemet fenntartom.

Budapest, 2018. február 5.

Tisztelettel és köszönettel:

Előttünk, mint tanúk előtt:

